

REBECKA EDGREN ALDÉN

OSMÝ SMRTELNÝ HŘÍCH

motto psycho thriller

Osmý smrtelný hřích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Rebecka Edgren Aldén

Osmý smrtelný hřích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

REBECKA EDGREN ALDÉN

**OSMÝ
SMRTELNÝ
HŘÍCH**

Praha 2020

Přeložila Jana Chmura-Svatošová

Copyright © Rebecka Edgren Aldén 2015
by Agreement with Grand Agency
Translation © Jana Chmura-Svatošová, 2020
Cover photography © Katya Evdokimova / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-1752-2
ISBN e-knihy 978-80-267-1787-4 (1. zveřejnění, 2020)

Björnovi, Morganovi, Ellinor a Simone

1

„Žijete naplno? Využíváte každého dne? Uvědomujete si, co máte? A co by pro vás znamenalo, kdybyste o to přišli? Jmenuji se Nora Lindqvistová a přišla jsem si s vámi popovídat o možnostech, jak prožít život na maximum.“

Odmlčela se a z pódia sebevědomě pohlédla na stovku lidí, kteří ji pozorně sledovali. Ze sklenky před sebou si dala doušek vody. Ne že by měla žízeň, ale věděla, jak taková pauza zapůsobí.

„Dřív jsem byla téměř se vším nespokojená. Stěžovala jsem si a naříkala na život. Byla jsem přesvědčená, že se mi nic nedaří. Když jsem měla volno, pokaždé přšelo. Kdykoliv jsem si koupila los, nevyhrála jsem. Šéf ignoroval mou práci a měla jsem mizerný plat. Hádala jsem se s manželem, měla jsem pocit, že mě nedokáže docenit. O přátelích jsem v jejich nepřítomnosti mluvila ošklivě. Byla jsem příliš tlustá, příliš unavená, příliš nijaká. Prostě jsem byla jako většina ostatních. Nespokojená. Ukňouraná. Oběť okolností. Neměla jsem prostě štěstí.“

Odmlčela se a pohledem zatékala po posluchačích. Co největšímu množství z nich se snažila pohlédnout do očí.

„Pokaždé se mi zlomil nehet. Nikdy jsem neměla ten správný účes.“

Pokrčila rameny a přehnaně stáhla koutky úst. Posluchači se zasmáli. Počkala, až smích dozní, a na stolku vedle sebe aktivovala notebook. Na velkém plátně za ní se objevil snímek. Byla to

fotografie jí samotné pořízená ještě před nehodou. Seděla shrbená u stolu se sklenkou vína v ruce a druhou paži držela před břichem, jako by se zoufale snažila ho zakrýt. Na sobě měla černý vytaháný svetr a nohy ve světlých těsných džínách vypadaly tlustě.

Lidé v první řadě se usmívali, zřejmě jim daná situace nebyla cizí. Očividně posluchače zaujala. Účinek jejích slov zesilovala skutečnost, že tam teď stojí vedle snímku naživo – oslnivě krásná, dokonalá ve všech směrech. Lidi fascinuje vědomí, že někdo úspěšný to zpočátku také neměl snadné. Dává jim to naději. Důkladně si vše nastudovala. Není nic účinnějšího než pohádka o Popelce. Z kukel se vylíhnou motýli. Nejlépe přes noc. Jako Paul Potts nebo Susan Boyleová, velmi průměrní zpěváci, kteří prorazili po celém světě díky talentové televizní soutěži a pak prodali obrovské množství nosičů.

Záměrně zdůraznila svůj ubohý stav před nehodou, aby proměna byla o to markantnější. I dnešní vystoupení pečlivě zvážila. Nesmí příliš vyčnívat, být až přespříliš krásná. Musí zůstat člověkem, se kterým se publikum může ztotožnit. Rozhodně nesmí působit vyzývavě. Musí ji milovat muži i ženy. Dbala na to, aby neměla příliš vysoké podpatky, a nikdy nenosila příliš hluboký výstřih. Vlasy nechala půvabně rozpuštěné, zvolila přiměřenou délku a nazrzlý odstín.

Nadechla se. „Pak se ale něco stalo. Così, co mi navždy změnilo život. Málem jsem ztratila všechno, s čím jsem byla tak nespokojená. A uvědomila jsem si, že je to všechno, co mám. A i když to není dokonalé, je to moje. Můj život! A jen já ho mohu změnit. Nikdo jiný.“

Dala si další doušek vody a publikum zatajilo dech.

Pak mu pověděla o tom děsivém večeru na konci října před bezmála deseti lety. Pohádala se s manželem, opila se, odešel z bytu a ona se vyřítla za ním. Příliš hluboko se naklonila nad

zábradlí a nakonec spadla. Zřítíla se ze sedmého poschodí. Uměla ten příběh dokonale vylíčit, vyprávěla ho už mnohokrát.

Ťukla na klávesu a na plátně se objevil snímek schodiště shora. Dokonce i na fotografii bylo znát, jak závrtná hloubka vede dolů do přízemí. Slyšela, jak posluchači vyjekli. Jakási žena v první řadě si rukou zakryla ústa. Jiní se instinktivně bránili, zkříženými pažemi obemkli tělo, zády se přitiskli do rudých křesel, jako by se od jejího líčení chtěli distancovat.

Věděli, co přijde. Bylo to součástí vzrušení. Jako v řeckém dramatu, kde je smlouva s diváky podepsána už v prvním dějství.

Když se zřítíla ze sedmého poschodí a zázračně přežila, ocitla se v hlavních zprávách. Sama si z té události nepamatovala nic, lékaři její potlučené tělo milosrdně uspali. Ukázala snímky, které pořídili. Podlitiny, otoky, obvazy, hadičky napojené k důmyslným přístrojům. Zpočátku byla v kritickém stavu. Zlomila si celkem jednadvacet kostí. Měla propíchnutou plíci. Lícni kost a čelist měla rozdrcenou a jedno oko vtlačené do lebky. Tuto část příběhu odvyprávěla věcně a bez příkras. Věděla, že se už nemusí uchylovat k dramaturgickým zásahům nebo umělým odmlkám. Publikum ani nedutalo. Sledovalo její pohyby na scéně, viselo na každém slovu. Ťukla a objevil se další snímek. Byl pořízený o tři měsíce později, kdy lékaři usoudili, že ji mohou z umělého spánku probudit. Na snímku viděli průhlednou útlou bytost s prázdnýma očima, končetinami bez svalů.

„Lékaři mi řekli, že už nikdy nebudu chodit. Byl to vůbec zázrak, že mě mohli probudit. Lidské tělo má své limity.“

Napila se, dala publiku čas, aby vstřebalo snímek se všemi detaily. Pak se nadechla a pověděla to, co už vyprávěla mnohokrát. Jak při ní její muž po celou dobu stál. Jak pochopili, co je v životě důležité. Jak přestali s destruktivními hádkami a místo toho se navzájem podporovali. Jak se rozhodli jeden pro druhého

a pro život. Trvalo to rok a mohla zase chodit. Dnes, po bezmála deseti letech, byla téměř v pořádku. V těle měla několik šroubů, které však nejsou navenek znát.

Připravila se na epilog, crescendo.

„Naučila jsem se, že vše je záležitostí vůle. Jde o to se rozhodnout. Vidět cíl, vizualizovat si, čeho člověk chce dosáhnout. Vyslovila jsem nahlas, jaký život chci, a také jsem ho docílila.“

Trochu zvýšila hlas.

„Nikdy jsem nepochybovala. Ani můj muž nikdy nepochyboval.“

Rozpřáhla paže. Očima přelétla publikum. Pak pokračovala o něco tišeji.

„Rozhodli jsme se. Neříkali jsme, POKUD se uzdravím, ale AŽ se uzdravím. Mluvili jsme o všem, co uděláme, až se uzdravím. Jak bude náš život vypadat. Jsem přesvědčená, že to proto tady dnes stojím před vámi.“

Odměnili ji spontánním bouřlivým potleskem. Spokojeně se rozhlédla. Měla úspěch.

A mohla si fakturovat 45 000 švédských korun.

2

Dům byl postaven na návrší. Sebevědomě shlížel na vily v ulici pod ním. Byl větší, starší a impozantnější než všechny ostatní domky, které za desetiletí vyrostly jak houby po dešti pod okázalou secesní vilou z omítnutého kamene. Zástavba okolní oblasti probíhala ohleduplně, aniž narušila její důstojnost. Stále ještě byla největší, nejhonosnější a nejvýše položená. Tak impozantně působila především díky návrší, na kterém stála. Dům působil jako vážený továrník, který s nevýslovnou velkorysostí nechává ostatní spočinout ve svém rozložitém stínu. Pohledem z ulice působil ještě větší, než ve skutečnosti byl. K velkému vchodu v průčelí vedly široké kamenné schody, které byly pravým opakem neokázalosti. Lvi po obou stranách schodiště podtrhávali významné dispozice domu.

Frankovi připadalo, že se svými napřaženými předními tlapami, tlamami obrácenými vzhůru a stylizovanými vlnitými hřívami vypadají směšně nabubřele. Nora s ním se smíchem souhlasila, ačkoliv se jí vlastně velké zkamenělé kočkovité šelmy od první chvíle líbily, byť by to nepřiznala. Kvůli nim se vlastně rozhodla. Tento dům a žádný jiný.

Zanedlouho to už bude osm let. Albin byl tehdy ještě miminko a budoucnost se jim jevila světlá a plná příslibů. Že se Noře vůbec podařilo přežít, znovu se naučit chodit a dokonce otěhotnět, byl čirý zázrak.

Honosný dům byl odrazem jejich úspěchu. Mladá rodina, která povstala z popela jako bájný pták Fénix.

Nora vskrytu duše milovala nejen dům, ale i jeho přízvisko. Soudcova vila. Znělo to vznešeně, a navíc v tom viděla symboliku: nebyla odsouzena k životu na nemocničním lůžku, ochrnutá, nešťastná a deprimovaná. Mohla se životem naložit, jak jen bude chtít. Vytvořit, co si přeje.

Dům dostal své přízvisko proto, že v něm větší část minulého století bydlel soudce. Podle starších sousedů vévodil ulici celou věčnost a většina lidí se krčila před soudcem i jeho vilou. Těsně před přelomem století soudce beze stopy zmizel. Většina lidí si myslela, že ho museli narychlo přestěhovat do nějakého ústavu a že zemřel. Opuštěný dům se prochátral do nového století. Trvalo několik let než se muži středního věku, kteří, jak se později ukázalo, byli soudcovými synovci, přijeli na dům podívat. Od nepřístupných příbuzných se sousedé žádné informace o soudcově osudu nedozvěděli.

Uplynulo několik let, dům stál stále ještě neobydlený a nábytek opět pokryl prach. Nikdo ze sousedů vlastně nechápal proč. Jednoho krásného dne pozdního léta se však dům ocitl v nabídce na prodej. V inzerci se vyzdvihovala jeho velikost a fasáda. A pak samozřejmě poloha. Oblast za poslední léta nabyla na atraktivitě, ačkoliv se nacházela kus od centra. Inzerát neobsahoval fotografie interiéru domu, ale popisoval ho jako krásný, s původními detaily a velkým potenciálem skýtajícím nekonečné možnosti. Jinými slovy, objekt vhodný k renovaci.

Když Nora s Frankem poprvé stoupali po kamenném schodišti a vydali se na obhlídku domu, hřálo je srpnové slunce. Za domem se rozkládala velká zarostlá zahrada. Neošetřované ovocné stromy vrůstaly jeden do druhého, keře působily neudržované a trávník byl místy vychozený a spálený.

Zarostlá a zanedbaná zahrada nebyla však ničím ve srovnání s vnitřkem domu. Mnozí z případných kupců krčili nos nad zápachem z doutníků, který vězel v tkaných pochmurných tapekách. Na stropech se táhly pukliny a na podlahách byly plesnivé skvrny. Nora se však nedala zastrašit. Naopak ji tento dům vyšší společenské třídy čímsi oslovoval. Když nábožně vyšla do poschodí a uviděla tam na stěně obrovský obraz, naprosto ji okouzлил. Nebyl to nikterak krásný obraz, ačkoliv zdobný zlatý rám působil impozantně. Byl proveden v tlumených barvách a představoval starého soudce v černém taláru. Umělec se nikterak nesnažil obraz vylepšit, právě naopak. Tvář zobrazil zbrzděnou, s tenkými suchými rty a řídkými vlasy byla přímo ošklivá. Cosi ji však zaujalo na jeho očích. Vyzařovala z nich autorita a sebevědomí. Děsily ji a zároveň přitahovaly. S tímto mužem se nežertovalo, od ostatních očekával poslušnost a projevy úcty.

Nora s Frankem věděli, že synovci neměli čas nechat odvézt nábytek. Při nastěhování je však překvapilo, že v domě ponechali dokonce i starý portrét. Jaký byl vlastně tento přísný soudce člověk? Starý nábytek pod nánosem prachu o jeho osobnosti leccos vypovídal. Podél stěn stály těžké kusy vyvedené v tmavém dřevě, mnohé v kombinaci s kůží nebo sametem. A vše halil sladkokyselý pach drahých doutníků.

Frank váhal. Všem, kdo se na dům přišli podívat, bylo jasné, kolik neskutečné práce by rekonstrukce obnášela. Nora ho ale přemluvila. A když se ukázalo, že ostatní zájemci jeden po druhém od koupě upouštěli a cena klesla hluboko pod původní částku, souhlasil i Frank.

„Jsi si naprosto jistá?“ zeptal se naposledy.

Nora jen stiskla čelisti a přikývla. Sebevědomí a punc vyšší společenské třídy soudce i domu ji upoutalo. Možná by jí dům mohl poskytnout to, co v životě postrádala.

Samozřejmě museli celou nemovitost zrenovovat. Opravit stěny i stropy. Nábytek odtahali do objemných kontejnerů, protože většina kusů byla natolik sešlá, že neměla ani bazarovou hodnotu. Koberce se vytrhaly a nahradily je parkety a dlažba. Zničené stěny překryly sádkartony, které se pak natřely nabílo nebo olepily tapetami. Koupelna v horním patře prošla celkovou rekonstrukcí, byla zhotovena v pískovci, zdobena mozaikou, přibyla do ní vřívkva i závěsná toaleta. Ve sklepě zbudovali moderní prádelnu, saunu a nainstalovali sprchu s obrovskou hlavicí, která byla v prodejně propagována s odkazy na deštný prales.

Když byli se vším hotovi, z původního stavu zbývala jen venkovní fasáda, a i tu vylepšili odstínem lví žluti, kterým byl kdysi omítnut švédský královský palác. Noře se ta myšlenka zamlouvala.

Jediné, co se jim nepodařilo odstranit, byl ten nechutný zápach doutníků. Frank tvrdil, že nic necítí, Nora ale věděla, že lže.

3

„Samozřejmě že tam pojedíš!“

Nora váhala. Nesnášela, když Frank vystupoval tak sebejistě. Rozechvění v žaludku jí napovídalo, že pořadu Švédské televize Debata by se měla vyhnout. Před několika lety tomu tak ještě nebylo, ale pokud se v průzkumech na sociálních sítích správně orientovala, pořad sklízel dost negativní komentáře. Na účastníky se pohlíželo především jako na popularity chtivé druhořadé celebrity, které jsou za trochu vysílacího času ochotny zastávat jakýkoliv názor. Na Facebooku měla vícero přátel, kteří o pozvání do večerního programu obvykle informovali, ale neopomněli se zmínit, že je samozřejmě odmítli. Vlastně by byla ráda jednou z nich.

„Jestli jim nevyhovíš, můžeš si být jistá, že zavolají Angelice.“

Noře se sevřel žaludek. Angelika Simonssonová, na vzestupu. Mladší, krásná, okouzlující a především nenasytná. Angelika za sebou neměla tolik knih ani let praxe jako Nora, a nemohla se pochlubit ani tak velkým publikem. Tedy zatím. Nora se však orientovala v logice médií. Pokud se najde novější, atraktivnější jméno, dostane přednost. Frank má pravdu. Samozřejmě tam musí jet. Musí se pěkně obléct, odletět do Göteborgu a celou večnost se nechat líčit jen pro ty maximálně tři čtyři repliky, které se jí podaří ukořistit. Naštěstí je to až po víkendu. Má čas se připravit.

„Pojedu,“ oznámila Frankovi a práskla telefonem.

Občas jí připadalo, že takové rozdělení rolí vlastně není zcela v pořádku. Ráno a večer byli manželé, avšak ve dne jí dokázal zavolat a udělit jí spoustu příkazů a ponaučení. I když spolu pracovali už mnoho let, občas měla zatěžko přehodit výhybku. Vadilo jí, že to zjevně připadalo obtížné pouze jí. Frankovi činilo přímo potěšení vplouvat do role jejího agenta. Jako by mu to dávalo právo s ní manipulovat. Třeba zrovna před chvílí. Věděl přesně, co má říct, aby ji dostal tam, kam chtěl.

Venku cíhalo mnoho hrozeb. Angelika Simonssonová byla pouze jednou z nich. Nora už se v branži pohybovala natolik dlouho, že věděla, jak funguje. Musela tak přibližně každý druhý rok dodat knihu a mezitím průběžně vystupovat v médiích, účastnit se debat, kaváren, ranních show a nejlépe i Studia Jedna na rozhlasové stanici P1. To vše, aby působila relevantně, aktivně a hodnověrně. Pokud by začala tyto aktivity vynechávat, rychle by ji v ženském časopise, kde měla stálý sloupek, nahradili, a zdroj, který jí vlastně vydělával nejvíce peněz – přednášky – by vyschl. Aby se člověk udržel v branži, musel být neustále vidět a slyšet, správným způsobem a ve správných souvislostech. Při těch úvahách se samovolně chopila telefonu. Měla v něm spojení s okolním světem, rozhovory se čtenáři, úcty, jak oblíbená a zajímavá se jeví právě toho dne. Nemilosrdně tvrdé v počtu sledujících a lajků.

Začala Instagramem. Tiše pro sebe zaklela, když viděla, že jen od včerejška přišla o jedenáct sledujících. Jeden přibyl. Nepřidalo jí ani těch pět set čtyřicet čtyři lajků a třiatřicet komentářů. Rychle se proklikala na účet Angeliky Simonssonové. Ramena jí sklesla, Nora byla stále ještě napřed, ale Angeličina popularita každým dnem rovnoměrně přibývala. Příčinou byla poslední kniha její konkurentky. *Kašli na výmluvy!* byla považována za odvážnou a poněkud drzou publikaci a vysloužila si kritiku od

potrefených hus, které vše neustále svalovaly na systém, ale většina veřejnosti ji přesto ve švédské debatě považovala za čerstvý závan. Noře bylo hned jasné, že takové knize média neodolají a začnou na ni upozorňovat.

Do háje. Její další kniha musí být skutečný trhák, jinak ji degradují na tu horší, nudnější a spořádanější dvojku. Prohlížela si fotky na Angličině Instagramu: pečlivě nalíčená pozitivní selfička se střídala s krásnými zátišími se vznešenými poselstvími, aby lidé nacházeli krásu i ve všedním dni, a skupinovými fotografiemi s nejrůznějšími celebritami. Nora zauvažovala. Možná by měla dne využít k tomu, aby se vážně zamyslela nad tím, jak použít Instagram – pečlivě zapsala strategii, prošla veškeré minulé příspěvky a provedla skutečnou inventuru. Vyhodnotila, které zapůsobily, které ne a proč. Posledně to přineslo ovoce. V tomto vrtkavém a proměnlivém světě by se však člověk neměl pohodlně opřít a tvrdit, že je něco hotovo. Prohlédla Instagram, a pak přešla na Twitter. Tady věděla, že má náskok, Angelika neměla ani účet. Nora se tím ale nemůže nechat ukolébat. Je to možná známkou toho, že Twitter už svou roli dohrál? Setřásla ze sebe obavy, její publikum na Twitteru bylo po roce budování velké, z toho nemůže vyskočit. Získala tam částečně i jiné obcenstvo, trochu intelektuálnější, vlivnější lidi z médií, a proto i velmi důležité. Ačkoliv mohli být se svým kritickým zpochybňováním často velmi nepřijemní, mnozí z nich čile šířili její jméno a myšlenky a věděla, že ji elita Twitteru bere a zná.

Zaznamenala třiadvacet nových sledujících, pětadvacet retweetů a nespočet komentářů a otázek. Na ty nejdůležitější rychle odpověděla. Pak přešla na Facebook. Ten byl jistým způsobem nejtěžším médiem. Tady měla celý okruh známých – staré známé z dětství, vzdálené příbuzné, sousedy, ale také některé fanoušky. Jeden čas uvažovala, že si založí jeden profesionální účet a jeden

soukromý. Zjistila však, že by bylo příliš obtížné je rozlišovat. Místo toho musela neustále balancovat mezi tím, aby byla dostatečně osobní, a přitom příliš neodhalovala své soukromí, a aby si dělala dostatečnou reklamu, a přitom nepůsobila příliš vlezle. Diskrétně si své sledující rozdělila do několika kategorií, aby všichni neviděli stejnou věc. Nebo spíš ukazovala to, co by každá osoba vidět měla. Kdyby tak běžní lidé věděli, kolik času na to vynaložila. A jak neuvěřitelně nezbytné to je. Ani Frank to zcela nepochopil, ačkoliv měl téměř neustále plno řečí o PR.

Trvalo hodinu a půl, než byla konečně hotová. Musela se ovládnout, aby znovu neotevřela Instagram, protože by pak opět započal kolotoč komentářů, otázek a lajků.

Byl to věčný koloběh.

Přinutila se mobil odložit a místo toho zapnula počítač. Měla před sebou ještě nějakou práci. Sloupek v Susannině časopisu. Dostala od redaktorky pět nových otázek, na které bylo třeba odpovědět. Měla napsat i diskuzní příspěvek do internetových novin. A pak musela zavolat do Švédské televize a přijmout pozvání do pondělní debaty, a na tu se také bude muset připravit. Několik hodin intenzivně pracovala kromě krátkých přestávek na toaletu a další kávu. Žaludek protestoval proti přísunu kofeinu, ale nevšímala si toho.

Už minula čtvrtá a byl čas vyzvednout děti v družině. Albin, který chodil do druhé třídy, už jednou volal a ptal se, jestli smí jít s kamarádem k němu domů. Nora odpověděla, že ne, protože má fotbalový trénink a musí se stačit doma převléct a nasvačit, než bude v pět stát připravený na hřišti.

Saga se nikdy nezeptala, jestli smí s někým domů. A nikdo se nezeptal ani jí.

Nora cítila, jak ji honí čas. V šest hodin jsou pozváni k sousedům, nezapomněla jim dát vědět, že kvůli Albinově fotbalu

nemohou přijít dřív než v půl sedmé. Přihlásila na fotbal i Sagu, ale dcerka jen stála stranou a tvářila se vyděšeně. Nebylo možné zapojit ji do hry s ostatními v družstvu, míč jí přímo děsil. Po dvou pokusech ji Nora přestala nutit. Po tom neúspěchu se pro Sagu snažila najít vhodnější sport, ale nebylo to snadné. Ani s gymnastikou, na kterou stála ve frontě několik let, nepochodila. Saga se bála naprosto všeho, co po ní trenéři požadovali. Totéž bylo s tancem. Nechtěla vystupovat, nechtěla dělat nic ve skupině. Jediné, co teď měla, byl klavír, ale podle Nory postupovala kupředu trýznivě pomalu. Musela se upomenout, že dcera chodí teprve do první třídy. Jistě najde něco, co jí bude vyhovovat. Možná plavání? Saga měla vodu ráda. Nebo snad ne? Nora zašilhala po hodinkách, nejvyšší čas vyrazit.

4

Kozí sýr chèvre se mísil s medem. Vlašské ořechy křupaly mezi zuby. Nora do sebe s odporem soukala tu slizkou směs. Sousedka Mimmi ráda přidávala do jídla sladké přísady.

„Hola hej, nesu vám drinky! Prosím, prosím, poslužte si!“

Mimmi sršela nezvykle dobrou náladou. Pokaždé, když byla radostně vzrušená, opakovala všechno dvakrát. Objemné poprsí se jí pohupovalo pod květovanou tunikou. Baculaté tváře měla zruřovělé.

Společně s Peterem byli jedněmi z prvních sousedů, se kterými se po přistěhování seznámili. Bydleli přes ulici a byli o několik let starší než Nora a Frank.

„Poslužte si, poslužte si, Noro, už jsi měla sendvič?“

Nora přikývla s ústy plnými lepkavé oblohy. Několik kousíčků vlašských ořechů jí vyklouzlo z koutků úst a spadlo jí na šaty.

„Franku, měl jsi taky? To je domácí pečivo. Franku? Domácí!“

Frank, kterému se podařilo zabrat jedno z velkých křesel, se zeširoka usmál. V ústech mu zasvítily bílé pravidelné zuby. Přimhouřil na Mimmi oči a Nora zaznamenala nepatrné mrknutí jedním okem.

„Mimmi, jsi skvělá. Jsou neskutečně dobré.“

Frankovi se podařilo sendvič spořádat, aniž z ní spustil oči. Mimmi vrkala jako zamilovaná hrdlička. Měla pro Franka zjevně slabost. Vlastně se totéž týkalo všech žen v ulici. Noře to obvykle

nevadilo. Naopak jí lichotilo, že má toho nejšarmantnějšího a nejpohlednějšího muže. Kradmo ho pozorovala. Zaznamenala naučená křivá pousmání a ofinu, kterou velmi rád nechával ležérně spadat přes jedno oko. Představovala si, že si připadá jako hrdina z chlapeckých knížek ze čtyřicátých let. Zocelený Biggles. Nebo proč ne detektiv Kalle Blomkvist? Così v jeho způsobech skutečně připomínalo odvážné chlapecké hrdiny ze zašlých časů, kde vše bylo černobílé. Jako by se snažil být uvolněný a nekomplikovaný. Dokonce i jeho oblečení ten dojem umocňovalo. S pulovrem přes košili a světlými kalhotami s puky vypadal, jako by přišel rovnou z country clubu. K dokonalému obrazu chyběl pouze baret a knír.

„Na tom nebylo nic zvláštního, vůbec nic. Nic zvláštního,“ chichotala se Mimmi.

Frank poplácal Petera, který seděl v křesle vedle něj, bodře do zad.

„Ty jsi, Petere, šťastný muž. Máš skvělou ženu. Něco tak dobrého jsem ještě nikdy nejedl!“

Další z Frankových osvědčených tahů. Přehánět lichotky. Nora si nemohla pomoci a diskrétně obrátila oči v sloup.

Peter seděl pohodlně opřený v křesle a ukazoval malé břicho na jinak hubeném a vytáhlém těle. Spokojeně se zasmál.

„To říkáš ty, Franku, kterému se podařilo ukořistit královnu ulice?“

Peter pohlédl na Noru, zeširoka se usmál, mrkl na ni a zároveň pozvedl sklenku, jako by jí připíjel. Doslova cítila, jaká z něj sálá vřelost. Na způsobu, jak se k ní choval, nebylo však nic vyzývavého. Nora nebyla schopna jejich vztah přesně definovat, ale rozhodně to nebylo nic nepřístojného. Peter se spíš pokaždé choval, jako by mu neuvěřitelně imponovala a byl na ni neskonale pyšný. Těšilo ji to.

Nora se na něj usmála a také jeho směrem pozvedla sklenku. „Ano, my všichni tady máme štěstí. Máme krásné ženy, hodné děti a skvělé sousedy! Na zdraví vás všech!“

Frank se rozhlédl po místnosti, aby všechny zahrnul do přípitku. Kromě Mimmi a Petera tam byly ještě dva páry ze sousedství, Lasse s Helenou a Stefan s Elisabeth.

Lasse Frankův přípitek ihned opětoval.

„To je ale jasné! Bydlíme přece v ráji!“

Pak se vlastnímu žertu hlasitě zasmál, jako by s ním vyrukoval poprvé.

„Ano, na zdraví všech, co bydlí v Rajské ulici! A na zdraví všech našich krásných žen!“

Frank trval na svém přípitku.

„Stefane, nenapiješ se s námi?“

Elisabeth strčila do svého manžela, který seděl zabořený v zelené pohovce vedle ní. Za nimi se zdvihala stěna pokrytá obrazy. Visely na ní především akvarely v pastelových barvách. Některé vlastní výroby, jiné úlovky z letních bazarů. Všechny však byly pečlivě zarámované do stejných zlatých rámu.

Jako obvykle, když se sešla větší společnost, seděl Stefan zahloubán do vlastních myšlenek. Když se mu podařilo získat bezvýhradnou pozornost jedince, dokázal zazářit a skutečně obšírně se rozhovět na téma, které ovládal, jako například částicová fyzika. Stefan byl vědec na technické univerzitě. Naneštěstí se jeho specializace objevovala na společných sousedských večerích velmi zřídka. Noře vždycky připadalo, že musí být velmi inteligentní, ale asi byl lehce postižen Aspergerovým syndromem nebo nějakou jinou formou neuropsychické poruchy, které byly v současnosti tak běžné.

Když si uvědomil, že celá společnost čeká na jeho reakci, po bledých tvářích mu vyšlehly nachové plameny.

„Co? No ano, jistě! Na zdraví!“

Frank se zasmál.

„Stefane, teď připijíme na naše krásné ženy!“ Frank tu větu pronesl pomalu s důrazem na každou slabiku.

Skvrny na Stefanově hrdle a tvářích potemněly. Byl sice duchem nepřítomný, ale nebyl hloupý. Samozřejmě chápal, že si z něj Frank utahuje, ale byl příliš dobře vychovaný, aby se bránil.

„Ano, jistě, na jejich zdraví,“ zamumlal a dal si pořádný doušek šampaňského.

Elisabeth pohlédla na manžela a vzdychla. Noru by zajímalo, co na něm vlastně vidí. Ošklivý rozhodně nebyl. Vysoký a dobře stavěný. Ale bože, ta jeho roztržitost. Každopádně se o něj Elisabeth nemusela obávat. Nora pohlédla na Helenu, která se přikradla k Frankovu křeslu a usedla na jednu jeho opěrku. Horní polovinou těla se nad něj nakláněla. Rty měla našpulené. Krátká sukně se jí ještě o něco víc vyhrnula a odhalila dlouhé štíhlé nohy. A aby neušly Frankovy pozornosti, dala nohu přes nohu a horní mu pohupovala před očima.

Helena zjevně neměla ponětí o dobrém vkusu, příliš krátkou sukni doplnila odvážně vykrojeným topem. Za svou postavu se rozhodně nemusela stydět. Není však třeba ukazovat ji tak vyzývavým způsobem.

Frank měl ale k Nořině nelibosti oči přikované k dlouhým nohám. Noru nechávalo klidnou, když flirtoval s Mimmi, s Helenou to však bylo horší. Helena vypadala dobře a Nora nepochybovala, že pokud by Frank vyslal správný signál, nenechala by jej bez odezvy. Může mu věřit? Čile flirtoval, ale dosud nikdy nepřekročil hranici. Alespoň nikdy v její přítomnosti.

Helena se ještě víc přisunula k Frankovi, něco mu řekla a on se tomu zasmál. Nora stiskla rty a upřeně se na něj zahleděla. Jako by vycítil, že se na něj dívá. Napřímil se, pozvedl k ní sklenku

a vyslal k ní odzbrojující úsměv. Helena se zatvářila kysele a Nora se v duchu posměšně usmála. Vsadila by se o cokoliv, že se Helena pokusí ukořistit místo u večeře vedle Franka. Pokud ovšem Peter s Mimmi nepřipravili zasedací pořádek. To pak Frankovou společnicí u stolu bude hostitelka. Z nějakého podivného důvodu vedle něj pokaždé sedávaly právě hostitelky.

„Pověz nám něco o své nové knize, Noro,“ vyzval ji Peter a položil jí velkou ruku na koleno.

Bylo to vřelé gesto. Obvykle ji iritovalo, když se jí někdo dotkl, ale nikdy v Peterově případě. Vlastně právě kvůli němu přijímala pozvání na jinak dosti nudné sousedské večeře. Peter ji ze všech nejvíc podporoval a pokaždé na její projekty pozitivně reagoval. Ani trochu ji nepřitahoval, měla však nepochopitelnou touhu být v jeho blízkosti. Čistě z amatérsky psychologického hlediska v něm možná viděla náhradu otce. Toužila, aby se na ni její otec také pokaždé díval stejným způsobem. Peter byl jedním z mála, o kom s jistotou věděla, že jí všechno přeje. Zhluboka se nadechla a pak se s jeho požehnáním a zdvořilou pozorností ostatních rozprávěla o poslední schůzce s nakladatelem. Napadlo ji vyjít ze sedmi smrtelných hříchů a napsat moderní příručku o tom, jak si nekomplikovat život.

„Jde vlastně o to docílit rovnováhy. Přístupovat k životu s pokorou. Víte přece, že pýcha předchází pád. Jako Ikaros, vzlétl ke slunci, které mu sežehlo křídla, a on se zřítil do Egejského moře. Pýcha je tedy jedním ze smrtelných hříchů,“ začala.

„To zní zajímavě! Jaké jsou ty další?“ zeptala se Helena. „Obžerství, lakota...“

„No, obžerství je jeden, pýcha je další. Nepatří tam však lakota, ale chamtivost, ačkoliv je to téměř totéž. A pak je to...“ odmlčela se a napřáhla prsty. Jeden po druhém ohýbala, zatímco vyjmenovávala hříchy: „Závist, hněv, lenost a žádostivost.“

„Žádostivost? To nezní příliš hříšně,“ podotkla Helena a vypjala hrud' ve výstříhu.

„Lze to nazvat i smilstvo nebo chtíč, jako chtíč k manželce bližního svého,“ vysvětlovala Nora, odmlčela se, a pak dodala: „Nebo ve tvém případě k manželovi bližní své.“

Helena ještě víc našpulila rty a bylo zjevné, že horečně přemýšlí. Hned nato ve tváři zrudla a odtáhla nohy od Franka. A máš to, pomyslela si Nora. Musela se ovládnout, aby se neusmála.

„Co ale hněv?“ chtěl vědět Peter. „Je snad tak strašné se roz-zlobit?“

„Pokud by to byl destruktivní hněv, pak asi ano,“ odpověděla Nora. „Představuji si, že se sedm smrtelných hříchů nemusí brát tak doslovně, ale že by přece jen mohly oslovit člověka jednadvacátého století. Není příliš zdravé žít v sobě nenávisť a být zatrpklý. Nejde vlastně o univerzální radu, jak ve svém životě dosáhnout štěstí a spokojenosti?“

Odmlčela se a pohlédla po svých sousedech. Všichni k ní byli obrázení a zatrnulo jí v břiše.

„Ty jsi tak chytrá, Noro! Kdyby takových jako ty bylo víc! Skvělé! Na to všechno jsi přišla sama?“ zeptal se Peter a zatleskal.

Povzbuzena jeho slovy pokračovala v přednášce.

„Závist nás drtí a zaslepuje tak, že nevidíme, co vlastně máme. Nenávisť nás ničí a stravuje.“

Ztratila nit. Pomyslela na rodiče. Nebyla schopna jim odpustit. Nebyla schopna přestat je nenávidět. Rukou si prohrábla vlasy a rozhodla se pokračovat.

„Totéž chamtivost, nevážíme si toho, co máme, a chceme jenom víc a víc.“

Pohlédla na Elisabeth, která si právě cpala do úst třetí sendvič.

„A obžerství neboli nestřídmost je základem civilizační choroby číslo jedna, obezity,“ pokračovala.

Elisabeth se rozkašlala. Příliš pozdě si rukou zakryla ústa. Kousky bagety a ořechů se rozlétly po stole.

Peter se uchechtl a s úsměvem pohlédl na Elisabeth. Pak se otočil na Mimmi, která ihned neviditelný signál pochopila. Stále ještě s podnosem v rukou odspěchala do kuchyně a ihned byla zase zpátky s hadříkem a rolí kuchyňských utěrek.

„To zní úžasně zajímavě,“ pokračoval Peter, „někde mám knihu o sedmi smrtelných hříších. Pokusím se ti ji najít..“

Vstal, přistoupil k obrovské knihovně, která pokrývala celou protější stěnu, stáhl si brýle až na špičku nosu a krátkozrakýma očima usilovně hledal a zatím si tiše pro sebe cosi mumlal.

„Není ale to, co se chystáš napsat, příliš mravokárné?“

Elisabeth se už vzpamatovala ze záchvatu kašle.

„Ne, proč myslíš?“

Nora rozšířila zorničky. Elisabeth pohrával v jednom koutku úst podrážděný úsměv. Nora dělala, že to nevidí.

„Slyšíš přece sama, jak to zní. Smrtelné hříchy!“ vybuchla Elisabeth a rozhlédla se, jako by hledala u ostatních podporu. „Které hříchy jsou tak strašlivé, aby byly smrtelnými? Například lenost. Má to snad být horší než, řekněme, vražda?“

„V soudcově vile máme nového soudce,“ smála se Helena a pohlédla na Franka.

Helenina poznámka zabořila. Nora se snažila ovládnout, aby v ní zápal ještě nerozdmýchala. Pohlédla Elisabeth do očí a klidně odpověděla.

„Já nijak nevyhodnocuju, které hříchy jsou nejhorší.“ Myslela na své rodiče. „Sedm smrtelných hříchů užívám jen jako východisko, jak si vlastně vytvořit lepší život. Například pýcha. To je totéž jako velikášství nebo marnivost. Když si člověk myslí, že je něco víc než ostatní. Myslíš, že je zdravé být takový?“

Zásah, pomyslela si Nora a zářivě se na Elisabeth usmála.

„Podle mě to zní neobyčejně moudře,“ vmísil se do hovoru od knihovny Peter. „Našel jsem...“

Ozval se pronikavý křik, do pokoje vpadlo klubko dětí a přerušilo je. Kdosi zoufale plakal.

„On mi vzal moji hru!“ rozléhal se křik dětského hlásku.

Byly to děti Elisabeth a Stefana.

Elisabeth se snažila spor urovnat a zároveň utěšit dítě, které plakalo. Její muž se jako obvykle pasivně držel v pozadí. Nora se nad celou tou situací musela pousmát.

Mimmi se tvářila nanejvýš rozpačitě. Její a Peterův jediný syn se už před pár lety odstěhoval z domova a jako by už zapomněla, jaké to je mít malé děti. Helena, která žádné děti neměla, se tvářila naprosto nezaujatě. Místo toho se naklonila a cosi pošeptala Frankovi do ucha. Pobaveně se usmál.

„Já chci svoji hru!“ ječel nejmladší a pak vtáhl žlutozelený hlen zpátky do nosu.

„Ta je ale moje!“ objasnil prostřední chlapec.

Elisabeth vylétla ze svého místa, popadla dvě děti, které stály nejbliž, a vyšoupla je z obývacího pokoje.

„Jestli budete dělat takový rámus, zůstanete tady. Proč nemůžete tiše sedět jako tady Saga?“ Ukázala na Nořinu dceru, která se choulila v jednom rohu pohovky. Pevně spletené copy jí ztuhle visely podél drobného obličejce. Stiskla rty a ze všeho nejvíc si přála být stejně neviditelná jako doposud.

Nora se s převahou zasmála.

„Ture, zeptej se Albina, jestli si můžeš půjčit jeho hru. Jistě ti ji půjčí.“

Nora zvýšila hlas a zavolala na syna.

„Albine? Že si Ture může půjčit tvoji hru?“

Z pracovny Petera a Mimmi se ozvalo zamumlání.

„Děkuji, Albine!“ zavolala Elisabeth stejným směrem.

„Co to dáváš Saze do čaje, Noro? Na to bych chtěla recept, nemám pravdu, Stefane?“ zeptala se Elisabeth.

„Naprosto, to by pak snad někdy byl v domě klid,“ zasmál se její muž.

Nora se také zasmála a zároveň pozorovala svou vážnou dceru.

„Je to prostě jen klidné dítě, že ano, zlatíčko?“ řekla Nora.

Saga seděla nehybně, zjevně ji taková pozornost vůbec netěšila. Frank nadzvedl Heleninu paži a vstal.

„Pojď, miláčku,“ rozpráhl paže a Saga se mu mlčky schoulila do náruče.

Helena našpulila rty, vydala obdivný zvuk a vyhrkla: „To je teda skvělý táta!“

„Teď už si musíte jít sednout, jídlo je na stole!“ přerušila je Mimmi.

Frank se vydal k jídelnímu stolu s dcerou zavěšenou na sobě jako opičím mládětem. Stále ještě nepromluvila.

5

Vlastně bylo škoda krásného dne, ale Frank trval na tom, že musí jet. Kdesi v hloubi duše jeho rozhodnutí respektovala. Jednou za měsíc navštěvoval svou matku a chtěl mít s sebou celou rodinu. Podle Nory to nebylo nijak přehnané přání. Děti se usadily na zadním sedadle a ona na místě spolujezdce. Že bude řídit Frank, bylo bez diskuze. Sklopila stínítko a rychle pohlédla do zrcátka. Líčení měla bez poskvrnky. Nanesla další vrstvu lesku na rty, který je měl podle reklamy zvlhčovat a zároveň jim dodávat lesk a barvu. Několikrát stiskla rty a cítila hořkosladkou vůni višni. Pak vyndala mobil. Cestou zkontroluje všechny své účty na sociálních sítích. Rychle pořídila několik selfiček, vybrala nejzdařilejší, kde byly za ní na zadním sedadle vidět děti, a užila zkrášlovací filtr. Pak je přidala na Instagram a doplnila textem: Sobotní výlet s rodinou. Výsledek chvíli pozorovala, a pak zmáčkla tlačítko odeslat. Za vteřinu dostala pět lajků a uklidnila se.

Albin na zadním sedadle vzdychl. „Musíme jet k babičce?“

Nora se prudce otočila.

„Samozřejmě že tatínek musí navštívit svou maminku. Nikoho jiného nemá. Víš přece, jak je rodina důležitá.“

Slyšela, jak přísně to vyznělo, ale považovala za důležité vstípit dětem správné hodnoty. Jejich rodina nebude jako ta její.

Děti se po babičce a dědečkovi z matčiny strany vlastně nikdy neptaly a Nora o nich ani nemluvila. Prostě v jejich životech

neexistovali. Když mluvila o důležitosti rodiny, měla na mysli vlastní rodinu. Ze všech sil se snažila, aby nebyla jako její rodiče, a nikdy nehodlala ztratit kontakt se svými dětmi, jako to její rodiče udělali. Já jsem každopádně normální, pomyslela si. Moje děti vyrůstají normálním způsobem, v normální a šťastné rodině.

Při pomýšlení na rodinu, ze které vzešla, se jí sevřel žaludek. Rodiče bydleli dál na stejném místě a Nora věděla, že už se tam nikdy nevrátí. Když se z vesnice odstěhovala, věděla že nadobro. Opustila starý život, rodiče i kamarády z dětství. Odešla ze Sboru. Nikdy toho nelitovala.

Nikdy se jí nezastesklo po pospolitosti, jak by to vyjádřila její matka. Nikdy.

Pro ni by klidně mohli být mrtví.

Tiše polkla. Nebolelo ji pomýšlení na matku a otce, ale na Elsu. Sestru. Kdyby se jen dokázala vymanit a odstěhovat se jako Nora. Elsa byla natolik silná, že opustila Sbor, ale zůstala tam dál bydlet a stýkala se s rodiči. Byla to zrada, kterou jí Nora nedokázala odpustit.

Elsa si vybrala. A vybrala si i v otázce sestry, kterou ztratila.

Albin zapnul Nintendo a brzy se rozezněly veselé melodie.

„Albine, rozumíš tomu?“ Nora se opět otočila a pohlédla na něj.

„Jojo,“ zabručel.

„Měl bys být rád, že máš rodinu, že máš sestru,“ podotkl Frank.

Nora viděla, jak po Albinovi zašilhal ve zpětném zrcátku. Vzala ho za ruku.

„Vyprávěj, jak děda uhořel,“ žadonil Albin.

„Albine!“ vybuchla Nora.

„Jen ho nech, ať se ptá. Je jen dobře, že má odvahu se zeptat,“ řekl Frank a vyhledal pohledem Albina.

„Náš dům shořel. Moje maminka, tvá babička, to jediná přežila. Tatínek i moje sestra Kristina tu noc zemřeli.“

„Co ale ty, tati?“ zeptal se Albin.

„To už jsem tam nebydlel, což bylo štěstí.“

„Jak se babička dostala ven?“

„Byl to zázrak. Dostala se ven v poslední chvíli, než vzplanul celý dům a oheň všechno zničil. Pak už ale nikdy nebyla jako dřív.“

„To proto musí bydlet v ústavu?“

„Ano, přesně tak, zlatíčko.“

Děti přemýšlely o tom, co řekl. V autě se rozhostilo ticho. Opatrně pustil Nořinu ruku a pevně uchopil volant v pozici za deset minut dvě. Pozorovala jeho profil. Vypadal krásněji než kdy předtím. Tak důstojně. Odjakživa obdivovala, že o tom, co se stalo, umí s dětmi tak nenásilně mluvit. Až v ní zatrnulo.

Přežíval, zrovna jako ona. Někteří lidé nezvládnou, když je stihne neštěstí. Jiní se něčemu přiučí. Ona i Frank v životě zažili traumatické události a vyšli z nich jako lepší lidé. I když si to nerada přiznávala, těmi, co se nechali smést, do jisté míry pohrdala. Těmi, pro které strasti byly záminkou, aby vše kolem sebe nechali zchátrat. Lidmi, kteří vše vzdali. Co tě nezabije, to tě posílí, znělo pořekadlo. Noru nezabil ani pád ze sedmého poschodí.

Přála si, aby sama napsala veleúspěšnou knihu Angeliky Simonssonové *Kašli na výmluvy!*